

ствовани слова на Кралічтъ гърмѣхъ на душата му сладко и тържественно. Нему се искаше той да бѣде на негово мѣсто, той да ги каже и той да ги изпълни. Очитѣ му се примрѣжихъ отъ трогателни сълзи.

— Насочи ми пътя за К., каза Кралічтъ. Ненадѣйно на прозореца се мѣрнѣ голѣмата космата глава на игумена, чиито стѣпки по чердака всрѣдъ распаления си разговоръ, тѣ не бѣхъ чули. Кралічтъ се сѣвнѣ и погледнѣ въпросително дякона.

Дяконѣтъ искокнѣ тичишкомъ на вѣнѣ, отведе игуменѣтъ до пармакльцитѣ на чардака и му гълчѣ дълго съ твърдѣ распаленѣ видѣ, съ силни ржкомахания и съ части поглеждания къмъ килията, дѣто чакаше Кралічтъ нетърпеливѣ и развълнуванѣ. Когато вратата пакъ се отвори и влѣзохъ Викентій и Натанаилъ, той присрѣщнѣ игумена и му поиска ржката да ѣ цалуне.

— Чакай, азъ не съмъ достоенѣ да ми цалунешъ ржка, извика просълзенѣ игуменѣтъ и, като обви съ двѣтѣ си ржцѣ вратѣтъ му, цалува го горѣщо по устата, като баща своя отдавна не виденѣ синѣ.

VIII.

У чорбаджи Юрдана.

У стария чорбаджи Юрдана, по случай на отвратки, ставаше гощавка тоя день. Вѣхъ калесани роднини и приятели на челядѣта и на партията му.

Юрданѣ Диямандиевѣ на години човѣкъ вече, болнавѣ, намръщенѣ и нервнѣ, бѣше отъ ония български чорбаджии, които направихъ грозно това име. Неговото богатство растѣше, многобройната му челядъ добруваше, думата му се тачеше, но никой не го обичаше. Стари